

<mark> Yeah!! Another Fine Selection </mark>

at91_boot_test at91_boot_test [-js]

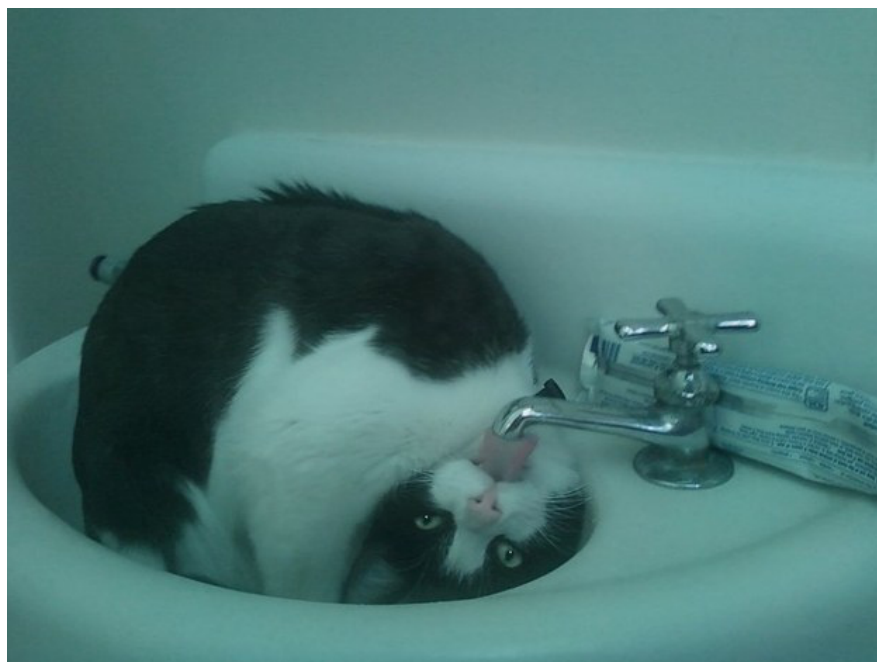
Den tyska neurologen Manfred Spitzer beskrev 2012 det han kallar för “Digital Demens”, det vill säga att överanvändningen av digital teknologi ofta leder till symptom som liknar demens och Alzheimers: vi glömmet små detaljer, vårt närminne försämras och vår uppfattning av tid slutar vara linjär. Som koreografen Ludvig Daae och filmskaparen Joanna Nordahl beskriver det i anslutning till “Hyperfruit”, höjdpunkten av festivalen *Yeah!! Another Fine Selection* på Stockholms MDT (30/11 — 3/12 2016) har internet lett till att *“Konventionella kopplingar och orsakssammanhang som ‘början, mitt, slut’ eller ‘1, 2, 3’ är utbytbara med exempelvis ‘en, två, hund, Beyoncé’.”*

Teknologi och dess relation till tid är ett återkommande tema under festivalen: Mårten Spångberg interagerar med objekt som han samlat ihop under flera år, en mångårig process som kulmineras i hans “Digital Technology”, medan Marie Topps beundransvärda “The Visible Effects of Force” börjar med Topp som utöver rörelser i extrem slow-motion, rörelser som vi är vana att se på myriader skärmar där det filmade enkelt kan saktas ned, men som den mänskliga kroppen måste anstränga sig för att kunna återskapa. Människan ligger efter teknologin. Under Juli Apponens inledande “Life is hard and then you die - part 3”, ett performance som mest kan liknas vid en akademisk föreläsning, hoppar Apponen fram och tillbaka mellan olika händelser, operationer, astrologiska horoskopstydingar, en frakturerad tidslinje. Vi lyssnar på ljudverk av Britta Persson och Julia Giertz innan vi ser föreställningarna där dessa ljudverk ingår, vilket kräver en omdefiniering av det tidigare upplevda när ljuden sätts in i ett nytt sammanhang, en förskjutning i tiden. Besökare på festivalen kan även skapa en egen tidslinje genom att se föreställningarna under olika tider — de två första dagarna har samma fyra föreställningar under samma tid, de sista två dagarna visar de resterande verken — och skapa ett eget flöde med olika associationer, en personifierad historik <Historik>

Krimkriget, som utspelade sig mellan 1853 och 1856, är känt för att vara det första moderna kriget. Järnvägar användes taktiskt för första gången, ordrar skickades via nyinstallerade telegrafkablar och de första krigsbilderna uppstod i form av journalisters daguerrotypier. Det var även det första kriget där sjöminor började användas, vilket ledde Sveriges Riksdag till att besluta att även Sverige skulle tillverka dessa vapen och 1879 togs även beslutet att dessa högteknologiska och sekretessbelagda minor skulle huseras i ett förråd på Skeppsholmen i Stockholm, i det som kallades för "Torpedverkstaden".

Sjöfartsverket tog över byggnaden 1969 när Sveriges sjömilitära verksamhet lades ner och när koreografen Margaretha Åsberg skulle visa ett verk på Moderna muséet 1979 fick Åsberg använda Torpedverkstaden som replokal. Eftersom svensk modern danskonst på den tiden saknade såväl scener som replokaler sökte Åsberg sponsorer för att göra om byggnaden, och starta Moderna Dansteatern (numera MDT). Byggnaden renoverades sedan mellan 2008 och 2010 för att de gamla vapenförrådsväggarna bättre skulle kunna husera den moderna dansen: salarna är visserligen fortfarande begränsade till byggnadens tidigare identitet men med tanke på att MDTs festival *Yeah!! Another Fine Selection* har en tematisk länk till teknologisk utveckling är det en välsignad slump <a href="Random">

100 Cute Cats in Horrific <a href="Horror">

De tre metoder som alla (bra) skräckfilmer använder sig av är shockeffekten (“jumpscare”) — när något snabbt dyker upp för att få åskådaren att rycka till, den atmosfäriska skräcken — när skräcken sakta kryper in under åskådarens hud, samt den post-traumatiska skräcken, vilket är en konsekvens av ett effektivt användande av både atmosfär och shockeffekten: när en åskådare vet att hen *kan* bli skrämmd börjar allt verka potentiellt skrämmande. När en film använder sig av den post-traumatiska skräcken behöver den egentligen inte visa något skrämmande överhuvudtaget: det räcker att åskådaren inbillar sig att skrämmande saker *kan* hända.

Dessa metoder återkommer under många av föreställningarna: Juli Apponens skildring av de nio könsbyte-relaterade operationer hon hittills undergått smyger sig in bland åhörarna, hennes sakliga beskrivning och den sterila scenografin döljer en nästan outhärdlig berättelse, en där olika medicinska komplikationer är så smärtsamma att det är svårt att lyssna, atmosfären är tung, vissa åskådare måste ibland titta bort. I Nadja Hjortons “Medea - it's a classic” återkommer det atmosfäriska när två dansare gnyr som skadade djur och börjar spy och gråta. Det som dittills varit en estetiskt lugnande föreställning är genast laddad med skrämmande möjligheter. När texten “*there's blood on your face*” från Britta Perssons ljudverk upprepas sitter mer än en med händerna framför munnen som i väntan på något hemskt. Det som jag tidigare under dagen lett åt när Persson framförde ljudverket låter plötsligt som ett ont omen. *Snälla låt det inte förekomma cutting*, skriver jag ner. *Inget blod. Snälla.*

Shockeffekten står Halla Ólafsdóttir och Franz Edvard Cedrin för i “All that you can't leave behind”: efter att ha bett publiken sluta ögonen och lyssna på, i.a., rummet, bruset från högtalarna, våra andetag och vår lever, framför Ólafsdóttir de mest skrämmande skrik sedan Goblins soundtrack för den italienska skräckfilmen *Suspiria*. Ólafsdóttir ligger ihopkrupen, har slutat inneha mänsklig form under hennes överdimensionerade luvtröja som sträcks och töjs i olika former. När Ólafsdóttir i slutet av föreställningen ställer sig upp och sakta går mot publiken är rädslan för att dessa ljud <Sounds>

Trendiga ungdomar i säsongsmässigt olämpliga skor fyller salen på MDTs första våning där vissa köar för att få de klistermärken som fungerar som entrébiljetter för de olika

föreställningarna och andra köar för att få öl, vin, choklad eller soppa. I biljettkön skvallrar två unga tjejer om en fransk kille som skulle ha dykt upp men som inte gjort det. *“If he’s actually having a mental breakdown, maybe he’s better off staying at home,”* säger den ena medan hon scrollar genom meddelanden på sin mobil. Den andre rycker på axlarna. *“I don’t know,”* säger hon innan samtalet går över till Kanye Wests sammanbrott. *“Did you see the video? He’s completely lost it.”*

MDTs estetik är charmigt ihoppyslat: randiga papper med slarvig handstil på allt från affischer och programblad till bordsdukar via lappen som beskriver soppans innehåll. Bakom baren är en iPad kopplad till högtalare och RnB och hip hop pumpas ut över folket. Drakes A-side låtar, Rihannas B-sidor. YG & Nipsey Hussle sjunger *Fuck Donald Trump*.

En grupp sitter vid ett av de små runda borden, en tjej försöker visa en särskilt armrörelse för de andra. *“Det var något såhär va,”* säger hon och upprepar rörelsen gång på gång, en slags yoga-inspirerad halvmåne, varpå några andra imiterar henne. *“Precis så. Precis.”*

En grupp svartklädda unga män står utanför toaletterna, fler än en person att tro att de står i kö vilket leder till diverse pinsamma missförstånd bland några kissnödiga. De försöker komma på vilka som var med i förra årets Yet Another Fine Selection. *“Alma. Ofelia.”* *“Verna.”* *“Lisa och Kim”* *“Det är nån vi glömmer,”* säger nån och snäpper med fingrarna. *“Det var ju... åh.”* De diskuterar detta i flera minuter, utan att komma på namnet, tills det är dags att gå ner till nästa föreställning.

Mellan föreställningarna blir rummet proppfullt, för att sedan lämnas ödsligt när något nytt börjar. De som arbetar på MDT börjar prata sinsemellan om hur det skulle kunna gå att optimera väntelistorna inför de slutsålda föreställningarna, de tömmer tvättmaskinen, fyller på med mer soppa. Nån beskriver för en annan hur Perssons föreställning var. *“Man sitter på kuddar liksom kring en lägereld. Det var fint.”* *“Åh jag hoppas jag kan se den i morgon.”* Britta Persson kommer sedan upp själv, nämner att det var den bästa av alla genomgångar hittills.

“Hur lång är den här?” *“Strax över en timme.”* *“Okej, då ska jag gå och chilla.”*

Likt alla festivaler fylls detta rum stundvis av det upphetsade pratet om olika föreställningar. *“Det här var det bästa jag sett på länge,”* säger någon efter Britta Perssons

“Medea Tapes - a Trackless Sea-swell of Troubles”. *“Hyperfruit, den är så jävla bra, jag såg den förra året.”* Två män lämnar Spångbergs föreställning tidigt. *“Så jävla dåligt,”* säger en av dem. Det är inga djupa analyser man får. En ung man stör sig på att “All that you can't leave behind” slutar med att Ólafsdóttir säger *“thank you”* för att markera att föreställningen är slut. *“It's so artificial. It's like in a rock concert when they want to indicate that they're not going to play any more songs. There has to be a better way to mark an ending.”* Någon bakom honom håller inte med, säger att hela föreställningen handlade om transparens, att göra maskineriet bakom tydligt på något sätt. *“Yeah the yoga self-help stuff didn't do it for me.”*

En tjej i en chockrosa luvtröja sitter ensam och tittar på en inspelad koreografi på sin laptop. Två kroppar rör sig i snabba rörelser framför en bakgrund som har samma färg som hennes tröja. Det verkar utspela sig på en av MDTs scener <Scenes>

Galeasen: svarta tegelväggar, blänkande vitt golv. Ett skrivbord. En mic vinklad som för ett band där pianisten även är sångaren

Audiorama: en samling kuddar ringlade kring en lägereld (inte äkta). Glödlampor hänger från taket, högtalare hänger på väggarna. Det diskuteras huruvida en artificiell veddoft sprejats inne i rummet (inte bekräftat)

Studio 2: En projektion av moln, speglade. På golvet en hög med kläder, diverse elektronik, Snickers (inte äkta), glasstrutar, dildos (3 st, i olika färger. Vem hade kunnat ana att det finns neongröna dildos?), glas fyllda med något grönt, pappersark i A3 (2 st) mm

MDT Stage: ytterligare två lägereldar (fortfarande inte äkta), ett skynke som verkar svart men som visar sig inte vara svart. En glänsande triangel på golvet

//

Audiorama: stolar som är ställda i koncentrerade cirklar, vända mot väggarna där en mängd högtalare hänger

Studio 1: tom vit scen. En högtalare

Galeasen: fyra fläktar, vända åt olika håll

MDT Stage: Guldfolie i dörren in till scenen. Ett stort vitt skynke som fungerar som en gigantisk projiceringsyta. Laptops, vattenflaskor, kablar slingrar omkring för att kunna överföra meddelanden <a href="Message">

what did you think of hyperfruit?

it was amazing, i thought. the best work about how the internet actually *feels* in any artform i've seen. not kidding.

yeah. i mean i liked it. i really liked it. i could have done without all the meta-elements though. i thought that distracted from the whole.

...i get that. i mean it worked for me, because what is the internet if not self-referential, but yeah. a little meta goes a long way. still, i thought it was remarkable. and funny!

and omg the westworld triple-timeline joke. that can't have been part of previous performances, it's too new a reference.

i loved that though. of course a piece about the internet would have a super-current reference.

we still up for drinks later btw?

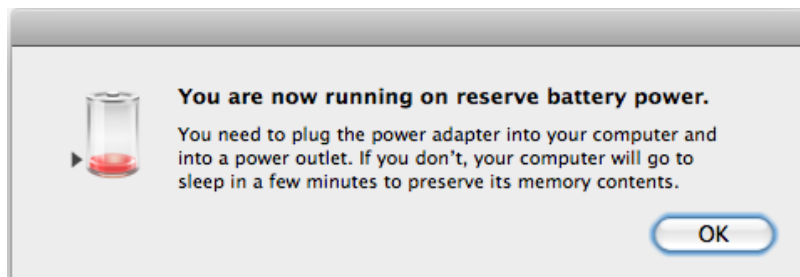

i assume that's a yes?

?

En festival är alltid överväldigande: en nödvändig sensorisk belastning där minnen av de olika föreställningarna blandas ihop, tills det som finns kvar är en känsla av helheten. Det problematiska är just att det inte är en helhet, det är olika verk som skapats var för sig, och det en åskådare har att hålla sig till är istället kureringen av de olika verken, den tematik som alltid uppstår vare sig den är avsiktlig eller ej. Jag försöker hitta den röda tråden, det facit som kommer att klargöra hela festivalen. Jag leker med koncept som tid, teknologi, ljud, röst, skräck. Inget passar allt vi ser (tack och lov: det skulle annars vara en alldeles för didaktisk upplevelse) men likt de oändliga bloggartiklarna kring tidslinjerna i HBOs succéserie *Westworld* så behöver inte ett teori vara helt perfekt för att den ska vara övertalande. När den tyska neurologen Manfred Spitzer beskrev 2012 det han kallar för “Digital Demens” så var detta inte en teori som

//Agri Ismaïl